

Stop met stapelzucht

Dat het kabinet voor de zomer van 2026 vijfhonderd hinderlijke regels wil schrappen, is te prijzen. Tegelijkertijd komen er nog steeds aan de lopende band nieuwe en belemmerende regels bij. Dat blijkt uit een inventarisatie onder ondernemers die zijn aangesloten bij ONL voor Ondernemers, de onafhankelijke belangenorganisatie voor het mkb.

Hierbij een lijst van de meest hinderlijke (nieuwe) regels waar het mkb tegenaan loopt voorafgaand aan het mkb-debat dat op woensdag 1 juli plaatsvindt.

ONL waarschuwt de politiek voor het gelijktijdig invoeren van te veel overbodige, nieuwe regels, terwijl er aan de andere kant wordt geschrapt. Voorkom dat de mooie ambitie van dit kabinet, de regeldruk fors verminderen, niet wordt gehaald en dat er wordt gedweild met de kraan open. "Stop met de stapelzucht", zegt ONL-voorzitter Erik Ziengs.

1. Handhaving Wet DBA

De handhaving op de Wet DBA zorgt voor veel extra huiswerk. Ondernemers zijn fors meer tijd kwijt aan het beoordelen en vastleggen van de arbeidsrelatie met zzp'ers. De huidige regels zijn veel te onduidelijk en zorgen voor hoofdbreken bij ondernemers, die zich graag aan de wet willen houden, maar niet weten hoe. Het uitzoeken en angst voor naheffingen hebben een enorme impact in de praktijk. Dit kost de ondernemer veel tijd. Tijd die niet besteed kan worden aan hun eigen bedrijf.

2. Gelijkwaardige beloning uitzendkrachten

Sinds begin dit jaar is de richtlijn voor gelijke behandeling voor uitzendkrachten ingevoerd. Op veel vlakken moeten uitzendkrachten gelijk behandeld moeten worden in vergelijking met hun collega's met een vaste aanstelling. Het gaat daarbij om zaken als de beloning, vakantiedagen, werktijden, rusttijden en zwangerschapsverlof. Ondernemers geven aan dat de uitvoering van deze richtlijn enorm tijdrovend is. Om dit allemaal in kaart te brengen, is ondoenlijk. Op papier leuk bedacht, maar niet uitvoerbaar voor de mkb'er zonder HR-afdeling.

7. PPWR en UPV

De uitvoering van de Europese Packaging and Packaging Waste Regulation (PPWR) is funest voor de verpakkingsbranche. De kern van het probleem is niet de Europese verordening zelf, maar de uitvoering daarvan in Nederland, waar Verpact belast mee is. Door de interpretatie van de producentdefinitie binnen de PPWR kunnen leveranciers en importeurs van verpakkingsmaterialen vanaf 12 augustus 2026 worden aangemerkt als producent en daarmee verplicht worden afvalbeheerbijdragen af te dragen aan Verpact. Omdat het gaat om grote hoeveelheden verpakkingsmaterialen loopt deze afvalbeheerbijdrage hoog op: in de miljoenen. Nederland wijkt hiermee af van regelgeving in buurlanden en prijst zichzelf dus uit de markt. De extra kosten door de afvalbeheerbijdrage moeten namelijk worden doorberekend aan de klant. Daarnaast speelt er nog iets anders. De Europese Verpakkingsverordening (PPWR) biedt ruimte voor papieren verpakkingen met een minimale plastic coating (5 procent). In Nederland is dit percentage op nul gezet. Onuitvoerbaar, vindt de branche.

4. Bijschrijven leidinggevende op horecaverunning

Iets simpels als een nieuwe leidinggevende inschrijven voor een horecabedrijf betekent een hoop papierwerk, omdat de bestaande vergunningen aangepast moeten worden. In de horeca wisselt het personeelsbestand regelmatig: iedere keer kost dit een ondernemer veel tijd en geld. Deze administratieve handeling moet sneller en simpeler worden gemaakt, geven horecaondernemers aan.

5. Transitievergoeding

Sinds de invoering van de Wet werk en zekerheid heeft iedereen die zijn baan verliest, recht op een transitievergoeding. Ook als dat ontslag volgt na twee jaar ziekte. Na het twee jaar lang doorbetalen van loon, de kosten voor re-integratie en het inhuren van vervangende medewerkers is het ophoesten van een transitievergoeding voor veel mkb-ondernemers een molensteen om de nek. Dat bedrag werd eerst gecompenseerd, maar daar zet het kabinet een streep onder als het gaat om bedrijven met meer dan 25 werknemers. Ondernemers geven aan dat zij deze enorme bedragen, soms tonnen, echt niet zomaar op de plank hebben liggen.

9. CO2-wetgeving en certificering

Installatiebedrijven binnen de haarden- en kachelbranche geven aan dat zij veel tijd kwijt zijn aan certificeringen, registraties, audits en documentatieverplichtingen vanwege de strenge CO2-wetgeving. Dit leidt tot een toename van administratie en zorgt ervoor dat er minder tijd is voor klanten en uitvoering van het werk zelf.

10. Stapeling van Europese productregelgeving

De overlappende Europese verplichtingen, waaronder Ecodesign (eisen voor milieuvriendelijk ontwerpen), REACH (registratieplicht chemische stoffen), CSRD (rapportage over impact op mens, milieu en maatschappij) en PEF/LCA (milieuprestaties inzichtelijk maken) zorgen voor dubbel werk, omdat dezelfde gegevens voor meerdere regelingen moeten worden verzameld en gerapporteerd. Vooral voor kleinere producenten en importeurs zorgt dit voor hoge administratieve lasten en extra kosten.

3. Loontransparantie

Doel van deze Europese richtlijn is om de loonkloof tussen mannen en vrouwen te dichten. Het inzichtelijk maken van alle salarissen van werknemers en de verschillen in beloning is een dagtaak erbij voor ondernemers. Bovendien is dit in de praktijk niet zo zwart-wit. Soms verdient een werknemer met meer in dezelfde functie dan een ander vanwege meer ervaring. De intentie is goed, maar het is de vraag of dit daadwerkelijk gaat leiden tot het dichten van de loonkloof.

6. Regels rondom wegwerpplastic

Ondernemers ervaren veel knelpunten rondom de Single-Use Plastics Directive (SUPD). Veel verpakkingen en processen moeten worden aangepast om aan de strengere regelgeving te voldoen. Daarnaast moet ook nog worden aangetoond dat aan de SUPD-eisen wordt voldaan door registratie. Een enorm tijdrovende klus, geven ondernemers aan.

8. Herkomst van grondstoffen in kaart brengen

Vanaf eind dit jaar mogen er geen producten meer op de markt worden gebracht, die bijdragen aan het verdwijnen of beschadigen van bossen. Importeurs en handelaars moeten in kaart brengen waar de gebruikte grondstoffen vandaan komen om aan deze nieuwe EUDR-regelgeving te voldoen. Het gaat daarbij niet alleen om de herkomst van hout, maar ook cacao, koffie, soja, palmolie, rubber en (rund)vlees. Het controleren en vastleggen van de herkomst vergt een enorme tijdsinspanning.

12. Kermissen nabij Natura 2000-gebieden

Kermisexploitanten geven aan dat er grote onduidelijkheid is over de toekomst van kermissen in de omgeving van Natura 2000-gebieden. De kermisbranche geeft aan geconfronteerd te worden met lange vragenlijsten over zaken als hoe een bezoeker naar de kermis afreist; per auto of fiets? En worden er aggregaten neergezet? Kortom, een heleboel rompslomp voor deze ondernemers en best ingewikkelde materie om in kaart te brengen.

13. Kilometerregistratie

Het is een opluchting voor ondernemers dat de verplichte kilometerregistratie om de CO₂-uitstoot van zakelijk verkeer en woon-werkverkeer bij te houden en te rapporteren niet meer geldt voor bedrijven met minder dan 250 medewerkers. Toch worden zij hier nog wel mee geconfronteerd. Een ondernemer die zijn geïmporteerde producten uit het Midden-Oosten verkoopt aan grotere bedrijven moet gemaakte zakelijke en woon-werkverkeer kilometers toch wel doorgeven aan dit grotere bedrijf.

15. Verplichte HOP-bijdrage

Iedere horecaondernemer is verplicht om 0,2 procent van de totale loonsom te betalen aan het Horeca Ontwikkel Platform (HOP). Dit geld wordt gebruikt om te investeren in projecten die bijdragen aan de toekomst van de sector, zoals betere werkomstandigheden of campagnes. Het is voor horecaondernemers volstrekt onduidelijk wat er precies met de HOP-bijdrage wordt gedaan. Daarnaast voelt een verplicht 'lidmaatschap' ouderwets aan.

16. Stijging minimumlonen

De stijging van de minimumlonen betekent een enorme stijging van de personeelskosten. Ondernemers geven aan dat er maar weinig knoppen zijn waar ze aan kunnen draaien om deze gestegen loonkosten te compenseren. De prijs van een kopje koffie, bijvoorbeeld, kan niet zonder klanten te verliezen enorm omhoog worden gegooid, geeft een ondernemer aan. Vaak wordt deze verhoging van de loonkosten dus opgehoest door de ondernemer, die zelf moet inleveren op de winstmarge. Dit heeft nog een ander effect: ondernemers zijn minder happig om personeel aan te nemen om kosten te besparen.

11. Vrachtwagenheffing

Op 1 juli 2026 gaat in Nederland de vrachtwagenheffing in. Vanaf die datum betalen eigenaren van vrachtwagens per gereden kilometer. De heffing geldt op snelwegen en op sommige provinciale en gemeentelijke wegen. Vanaf 1 juli moet elke vrachtwagen een eigen tolkastje aan boord hebben dat werkt in Nederland. De kermisbranche heeft moeite met deze heffing en geeft aan dat dit een gigantische, administratieve last erbij is. Ook de financiële impact is groot: hoe zwaarder een vrachtwagen is, hoe meer er moet worden betaald. Kermisattracties wegen behoorlijk wat en de bedragen lopen dus in de papieren.

14. Bring Your Own-verplichting (SUP-regeling)

De Europese richtlijn voor Single Use Plastics (SUP) moet ervoor zorgen dat er minder wegwerpplastic in het milieu belandt. De verplichte toeslag voor wegwerpbekers of plastic bakjes is eraf, maar met name de snackbarbranche loopt nog wel aan tegen de Bring Your Own-verplichting. Zo moet er een herbruikbaar alternatief worden aangeboden in de snackbar, zoals kartonnen rietjes, of de mogelijkheid worden geboden aan klanten om een eigen bakje mee te nemen. Lokale snackbars hebben moeite om aan dit laatste punt te voldoen, omdat dit botst met de hygiëne en voedselveiligheid. Stel dat een bakje niet schoon is en een klant ziek wordt, dan wordt met de vinger naar de snackbar gewezen. Een mooi streven, maar in de praktijk niet werkbaar.

17. Verbod op contante betaling vanaf 3000 euro

In sommige sectoren is betalen in contant geld gemeengoed, bijvoorbeeld in de metaalrecyclingbranche. Er is op Europees niveau een grens gesteld van tienduizend euro per transactie in contanten, maar lidstaten kunnen hier zelf invulling aan geven. In Nederland ligt de grens op drieduizend euro. Dat is voor de metaalbranche niet te doen. Vanwege het gewicht van metaal kom je al snel uit op een bedrag dat boven de 3000 euro uitkomt. Metaalrecyclingbedrijven merken dat hun klanten naar Duitsland of België gaan om hun metalen te laten recyclen. Omzet lekt dus weg naar het buitenland. De branche ervaart de grens van 3000 euro als onnodig, omdat er al strenge regelgeving is voor contante betalingen: NAW-gegevens en identificatie zijn hierbij al verplicht.

Stop met stapelzucht

WWW.ONL.NL